

Noget at badde Overformynderibestyrelsen for, og jeg vil da atter bringe paa Bane, siden vi ere komne til en almindeligere Behandling af Overformynderisforholdene, at det er aldeles feilagtigt af den indenbys Afdeling, som har mange Penge til Udlaan, at den ikke vil udlaane i Landeiendomme under 50,000 Kr. i hver Eiendom. Det er ikke nok lige overfor denne Anke at henvise til, at de udenbys Afdelinger have Penge; thi det er langt lettere at komme til Kette med den kjøbenhavnske Laanebestyrelse. Som ogsaa det ærede Medlem berørte, have netop de Laanebestyrelser — ikke alle, men flere af dem — som udenfor Kjøbenhavn administrere Pengene — det er ikke muligt at benegte det — i den politisk bevægede Tid, som vi havde for nogle Aar siden, drevet Politik, og det ikke alene ved Fastkættelse af Udlaanene, men ogsaa med Hensyn til Brandkasserne, hvori Bygningerne vare assurede. Derfor er der mange Steder tilveiebragt, hvad der er ganske naturligt, et temmelig kraftigt Forhold mellem Befolkningen og disse Laanebestyrelser. Det kan dog heller ikke negtes — det tror jeg de Fleste, der ere kjendte med disse Forhold, ville indrømme — at der virkelig af Regjeringen er udnævnt Foll til enkelte af disse Laanebestyrelser, som ere aldeles uduelige til det Hverv, de ere udnævnte til. Til det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (M. Sørensen) vil jeg blot sige, at han ikke har Ret i sin Klage over Averteringen i Holbæk Amt. Jeg vil med Hensyn hertil hævde, og jeg vil være i Stand til at dokumentere for ham, at den Regel, som blev indført ved Loven for 2 Aar siden om, at der skulde averteres ikke alene i de officielle Blade, men ogsaa i de paa vedkommende Egn mest udbredte Blade, er bleven overholdt af Laanebestyrelsen der . . . (M. Sørensen: Nei) Jo, den er. Den ærede Minister oplyste, at Overformynderiet havde gjort et enkelt Skridt imod de Kapitaler, som tilhøre myndige Personer, men som ere baandlagte i Overformynderiet. Jeg erkjender, at det er det eneste Skridt, som uden Lovforandring har kunnet gjøres. Men der er det Farlige ved det Skridt, at det efterhaanden vil medføre, at Udlaanene af Kapitaler, som skulle baandlægges i Overformynderiet, komme til at ske med gjensidig Uopfidelighed, saaledes at Debitor bliver forhindret i, naar Forholdene forandre sig, at foretage en passende Omændring af Prioritetsforholdene. Dette vil føre til den Konsekvens, at man for Fremtiden kun udlaaner eller i Reglen kun udlaaner saadanne Kapitaler med gjensidig Uopfidelighed, haade for Kreditors og De-

bitors Side. Derfor tror jeg, det er et Skridt, som efterhaanden ikke vil tilfredsstillende, hvorfor jeg atter skal anbefale den meget ærede Minister eller henhvile til ham ad Lovgivningsveien at gjøre Skridt til en Forandring med Hensyn til de Kapitaler, som ere baandlagte i Overformynderiet til Rentenydelse for myndige Personer.

Buff: Hvis jeg forstod den ærede sidste Taler, var det en Misforstaaelse, naar han udtalte, at man maatte tage begge Lovens Paragrafer. Jeg maa sige, at den høitærede Justitsministers Udtalelse i høit Grad glædede mig, idet jeg opfattede hans Udtalelser saaledes, at hvis det skete, som jeg antydede i mit Foredrag, nemlig at vi slettede § 2, kunde vi lige godt faae Lovens § 1; de kom ikke hinanden det Fjerneste ved. Og naar Forholdene nu ere blevne saadanne, formedelst de mange Penge, der ere komne paa Markedet, formedelst Konverteringen, at Justitsministeren paa Overformynderiets Vegne er nødt til at komme med et saadant Forslag for at faae Pengene udlaaente, kunne vi ikke have Noget derimod. Det er den naturligte Ting af Verden, at vi slippe for denne Afgift af 1 pCt., og det kan godt realiseres, uden at vi behøve at tage § 2. Det var en Misforstaaelse, som den ærede sidste Taler gjorde sig skyldig i, at det skulde forhindre § 1, at vi ikke fik § 2. Paa ingen Maade. Den ærede Justitsminister er ogsaa nødt til at tage § 1, det vide vi godt. Hvad i al Verdens Riger skulde vi, Oppositionen her i denne Sag, bilde os ind, at vi under den politiske Situation, hvori vi ere, skulde kunne opnaa, naar vi ikke tage det, som man er nødt til at give os, naar man er nødt til at bruge os. Derfor har jeg hævet min Røst i Dag. Her kunne vi faae Noget, og vi maatte være dumme, hvis vi ikke tog det. Det er Sagen; og derfor reiste jeg Spørgsmaalet, og jeg føler mig overbevist om, at Flertallet af Oppositionen vil være enig med mig om, at vi ikke vedtage denne Lov saaledes udenvidere. Ved Loven af 1868 bestemtes det, som Justitsministeren selv erklærede, at den udenbys Afdeling skulde svare 12,000 Kr. til Administrationen, og saa forelægges der nu her et Lovforslag, efter hvilket Administrationensudgifterne for den udenbys Afdeling løbe op til 28,000 Kr. om Aaret (Afbrydelse af Berg). Ja, det ærede Medlem, som afbryder mig, ved jo, hvilken Velgjører han er for den Provinds, som han ligesom jeg repræsenterer, og jeg er sikker paa, at han vil hjælpe og støtte mig i denne Sag, fordi den Provinds, som vi ere kaldede til